

“मीठे बच्चे- तिमो अहिले वानप्रस्थ अवस्था होकिनकि तिमीलाई वाणी भन्दा पर घर जानु छ। त्यसैले यादमा रहेर पावन बन।”

प्रश्न:- उच्च लक्ष्य (मंजिल)मा पुग्नको लागि कुन कुराको सम्हाल अवश्य राख्नु पर्छ?

उत्तर:- आँखाको सम्हाल गर। यसले नै धेरै धोका दिन्छ। अपवित्र आँखाले धेरै नोक्सान गर्छ। त्यसैले जति हुन सक्छ आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। भाइ-भाइको दृष्टिको अभ्यास गर। बिहान सबै उठेर एकान्तमा बसेर आफूले आफैं संग कुरा गर। भगवानको हुकुम छ, मीठे बच्चे- काम महाशत्रुबाट खबरदार रहनु।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रुहानी बच्चाहरूले यो त बुझिसकेका छन्, किनकि यहाँ बुझ्न सक्नेवाला नै आउन सक्छन्। यहाँ कोही मनुष्यले पढाउँदैन। यो त भगवान् पढाउनु हुन्छ। भगवानको पनि पहिचान चाहिन्छ। नाम कति महान् छ भगवान्, अनि फेरि भन्छन् नाम-रूपबाट अलग (न्यारा)। अब यथार्थमा न्यारा पनि हुनुहुन्छ, भन्ने पनि गर्छन्- यति सानो बिन्दी हुनुहुन्छ। आत्मा तारा हो। जसरी ती तारा साना त छैनन्। यो आत्मा तारा, वास्तवमा सानो छ। बाबा पनि बिन्दी हुनुहुन्छ। बाबा त सधैं पवित्र हुनुहुन्छ। उहाँको महिमा पनि छ- ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर...। यसमा अलमलिने कुरै छैन। मुख्य कुरा हो पावन बन्नु। विकारको विषयमा नै झगडा हुन्छ। पावन बन्नको लागि पतित-पावनलाई बोलाउँछन्। त्यसैले अवश्य पावन बन्नु पर्छ, यसमा अलमलमा पर्नु छैन। जे कुरा बित्यो, विघ्न आदि परे, नयाँ कुरा होइन। अबलाहरूमाथि अत्याचार हुनु नै छ। अरु सत्सङ्गमा यी कुरा हुँदैनन्। कहीं पनि हंगामा हुँदैन। यहाँ झगडा मुख्य यही कुरामा नै हुन्छ। बाबा पावन बनाउन आएपछि कति हंगामा हुन्छ। बाबा बसेर पढाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु पनि वानप्रस्थ अवस्थामा नै, वानप्रस्थको नियम पनि यहीँबाटै सुरु हुन्छ। त्यसैले वानप्रस्थ अवस्थावाला अवश्य वानप्रस्थमा नै रहन्छन्। वाणी भन्दा पर जानको लागि बाबालाई पूरा याद गरेर पवित्र बन्नु छ। पवित्र बन्ने विधि त एउटै छ। फर्केर जानु छ, त्यसैले पवित्र अवश्य बन्नु पर्छ। जानु त सबैले छ। दुई-चारलाई मात्रै त जानु छैन। सारा पतित दुनियाँ नै परिवर्तन हुनु छ। यस नाटकको त कसैलाई ज्ञान छैन। सत्यगुण देखि कलियुगसम्म यो ड्रामाको चक्र छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर अनि पावन पनि अवश्य बन्नु छ। तब नै तिमी शान्तिधाम र सुखधाममा जान सक्नेछौ। गायन पनि छ- गति-सद्गतिदाता एकै हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा थोरै हुन्छन्, पवित्र हुन्छन्। कलियुगमा छन् अनेक धर्म, अपवित्र हुन्छन्। यो त सहज कुरा हो बाबा पहिला नै बताइदिनु हुन्छ। बाबा त जान्नुहुन्छ- हंगामा अवश्य हुन्छ। नजान्नु हुन्थ्यो भने त ज्ञान अमृत पिउन आउनु छ भने चिट्ठी लिएर आऊ भनेर युक्ति किन रचनुहुन्थ्यो? जान्नुहुन्छ- यो झगडा हुनु पनि ड्रामामा निश्चित छ। आश्चर्यवत् राम्ररी चिनेर ज्ञान लिन्छन्, अरूलाई पनि ज्ञान दिन्छन् फेरि पनि अहो माया, उनीहरूलाई तिमी आफूतिर खिँच्छौ। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। यस भावीलाई कसैले टाल्न सक्दैन। मनुष्य केवल अक्षर भन्छन् तर अर्थ बुझ्दैनन्। बच्चाहरू! यो धेरै उच्च पढाइ हो। आँखा यस्ता धोकेबाज छन्, कुरै नसोध। तमोप्रधान दुनियाँ हो, कलेजमा पनि धेरै खराब हुन थाल्छन्। बेलायतको त कुरै नसोध। सत्यगुणमा यस्तो कुरा हुँदैन। उनीहरूले त भन्छन्- सत्ययुग भएको लाखौं वर्ष भइसक्यो। बाबा भन्नुहुन्छ- हिजो तिमीलाई राज्यभोग्य दिएर गएको थिएँ, सबै कुरा गुमाइदियो। लौकिकमा पनि पिताले भन्छन्- यतिका तिमीलाई सम्पत्ति दिएँ, सबै गुमाइदियो। यस्ता पनि बच्चाहरू हुन्छन् जसले छिट्टै सम्पत्ति उडाइदिन्छन्। बेहदको बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई कति धन दिएर गएँ, कति तिमीलाई लायक विश्वको मालिक बनाएँ। अब ड्रामा अनुसार तिम्रो के हाल भइसक्यो। तिमीहरू उही मेरा बच्चाहरू हो नि। तिमी कति धनवान् थियो। यो हो बेहदको कुरा जुन तिमीले सम्झाउँछौ। एउटा कहानी पनि छ- सधैं बाघ आयो, बाघ आयो भन्थ्यो तर बाघ आउँदैनथ्यो। एक दिन साँच्चिकै बाघ आयो। तिमी पनि भन्छौ- विनाश आयो कि आयो तब भन्छन्, यी त सधैं भनिरहन्छन् तर विनाश त हुँदैन। अब तिमी जान्दछौ- एक दिन विनाश अवश्य हुनु छ। त्यसको फेरि कहानी बनाइदिए। बेहदको बाबा भन्नुहुन्छ- उनीहरूको दोष छैन। कल्प पहिले पनि भएको थियो। ५ हजार वर्षको कुरा हो। बाबाले त धेरै पटक भन्नु भएको छ। यो पनि तिमी लेख्दै गर- ५ हजार वर्ष पहिला पनि हुबहु संग्रहालय खोलिएको थियो, देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्न। एकदम स्पष्ट संग लेख्यौ भने आएर बुझ्नेछन्। बाबा आउनु भएको छ। बाबाको वर्सा हो नै स्वर्गको बादशाही। दुनियाँ स्वर्ग थियो। पहिला-पहिला नयाँ

दुनियाँमा यहाँ स्वर्ग थियो। स्वर्ग नै नर्क, यो धेरै ठूलो बेहदको ड्रामा हो। यसमा सबै पार्टधारी हुन्। ८४ जन्मको पार्ट बजाएर अब फेरि हामी फर्केर जाँदैछौं। पहिले हामी मालिक थियौं फेरि कंगाल बन्यौं। अब फेरि बाबाको मतमा चलेर मालिक बन्छौं, स्वर्ग बनाउँछौं। पावन पनि अवश्य बन्नु छ। पावन बन्नको लागि नै अत्याचार हुन्छ। बाबा बच्चाहरूलाई धेरै सम्झाउनु हुन्छ फेरि बाहिर गएर बेसमझ बन्छन्। आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, जान देवन्ती, अहो मम माया! जस्ताको तस्तै रहन्छन्, अझै खराब। काम विकारमा फँसे अनि खसे।

शिवबाबा यस दुनियाँलाई शिवालय बनाउनु हुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूले पनि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। बेहदका बाबा धेरै मीठा बाबा हुनुहुन्छ। यदि सबैलाई थाहा भयो भने त धेरै भन्दा धेरै आउँछन्। पढाइ चल्न सक्दैन। पढाइमा त एकान्त चाहिन्छ। बिहान कति शान्ति हुन्छ। हामी आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्छौं। याद विना विकर्म विनाश कसरी हुन्छ? यही ख्याल रहन्छ। अहिले पतित, कंगाल बनेका छन्। फेरि पावन शिरताज कसरी बने? बाबा त बिलकुल सहज कुरा सम्झाउनु हुन्छ। हंगामा त हुन्छ। डराउनु पर्ने कुनै कुरा छैन। बाबा त बिलकुल साधारण हुनुहुन्छ। ड्रेस आदि त्यही छ। केही फरक छैन। संन्यासी त फेरि पनि घरबार छोडेर गेरु वस्त्र लगाउँछन्। यिनको त त्यही पहिरन छ। केवल बाबाले प्रवेश गर्नु भयो, अरु केही फरक छैन। जसरी पिताले बच्चाहरूलाई प्यारले सम्हाल्छन्, पालन-पोषण गर्छन्। त्यस्तै यिनले पनि गर्छन्। कुनै अहंकारको कुरा छैन। बिलकुल साधारण चल्नुहुन्छ। बस्नको लागि घर त बनाउने पर्यो। त्यो पनि साधारण। तिमीलाई त बेहदका बाबा पढाउनु हुन्छ। बाबा त चुम्बक हुनुहुन्छ, कम कुरा हो र! बच्चीहरू पवित्र बन्छन् भने धेरै सुख मिल्छ, उनीहरू त भन्छन् कुनै शक्ति छ तर शक्ति कसलाई भनिन्छ? त्यो पनि बुझ्दैनन्। सर्वशक्तिमान बाबा हुनुहुन्छ। उहाँले सबैलाई यस्तै बनाउनु हुन्छ। तर सबै एकनाश त बन्न सक्दैनन्। फेरि त अनुहार पनि एक समान हुनु पर्यो, पद पनि एकसमान हुनु पर्यो। यो त ड्रामा बनेको छ। ८४ जन्ममा तिमीलाई त्यही ८४ चेहरा मिल्छन् जुन कल्प पहिला मिलेका थिए। त्यही आकृति मिल्दै रहन्छन्। यसमा फरक हुन सक्दैन। कति सम्झिनु र धारण गर्नु पर्ने कुरा छन्। विनाश त अवश्य हुनु छ। विश्वमा शान्ति अहिले नै त हुन सक्दैन। आपसमा लडिरहन्छन्। विनाश त शिरमाथि खडा छ। ड्रामा अनुसार एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना, बाँकी अधर्मको विनाश हुनु छ। आणविक बम पनि बनाउँदै रहन्छन्। प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ। ठूला-ठूला पत्थर खस्नेछन् जसले सारा घर नष्ट हुन्छन्। जतिसुकै बलियो घर बनाए पनि, जग पक्का बनाए पनि रहनु त केही छैन। उनीहरू सम्झन्छन्- भूकम्पमा पनि खस्न सक्दैन, तर बाबा भन्नुहुन्छ- जतिसुकै गर १०० तला बनाऊ तर विनाश त हुनु छ अवश्य। यी केही पनि रहने छैनन्।

तिमी बच्चाहरू यहाँ आएका छौ स्वर्गको वर्सा प्राप्त गर्न। बेलायतमा हेर के के छन्। यसलाई रावणको पम्प भनिन्छ। मायाले भन्छ- म पनि कम छैन। त्यहाँ त तिमी हीरा-जुहारतका महल हुन्छन्। सुनका सबै चीज हुन्छन्। त्यहाँ त दोस्रो-तेस्रो तल्ला बनाउनु आवश्यक छैन। जग्गाको पनि खर्च लाग्दैन। सबै कुरा मौजुद रहन्छ। त्यसैले बच्चाहरूले धेरै पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। सबैलाई सन्देश दिनु छ। राम्रा-राम्रा पण्डा बनेर बच्चाहरू आउँछन् रिफ्रेस हुनको लागि। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। फेरि पनि आउँछन्। यतिका सबै आएका छन्, थाहा छैन यी सबैलाई फेरि देख्छु वा देखिदैन? यी सबै अझ सक्छन् वा सक्दैनन्? आएका त धेरै भन्दा धेरै थिए। फेरि आश्चर्यवत् भागन्ती भए। लेख्छन् बाबा हामी खस्यौं। अरे, गरेको कमाई समाप्त गरिदियो। फेरि यति उच्च चढ्न सक्दैनन्। यो हो ठूलो भन्दा ठूलो अवज्ञा। तिनीहरू त अध्यादेश निकाल्छन्। फलानो समयमा कोही पनि बाहिर नआउनु, नत्र शूट गरिने छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- विकारमा गयो भने शूट हुनेछौ। भगवानको हुकुम छ खबरदार रहनु। आजकल ग्याँस आदिको यस्तो चीज निकालेका छन् जो मनुष्य बस्दा-बस्दै तुरुन्तै मर्छन्। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ किनकि अन्तिममा अस्पताल आदि रहने छैनन्। छिट्टै आत्मा एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। दुःख-क्लेश आदि सबै छुट्छ। त्यहाँ क्लेश आदि हुँदैन। आत्मा स्वतन्त्र हुन्छ। जुन समयमा आयु पूरा हुनु छ त्यसैबेला शरीर छोड्छ। त्यहाँ काल हुँदैन। रावण नै हुँदैन भने फेरि काल कहाँबाट आउँछ? यो रावणको दूत हो, भगवानको होइन। भगवानका बच्चाहरू त धेरै प्यारा हुन्छन्। बाबा कहिल्यै बच्चाहरूको दुःख सहन गर्न सक्नुहुन्न। ड्रामा अनुसार कल्पको तीन भाग तिमी सुख पाउँछौ। बाबा जसले यति सुख दिनु हुन्छ, उहाँको श्रीमत्तमा चल्नु पर्छ। यो अन्तिम जन्म हो, बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर अन्तिम जन्म पवित्र बन्नु छ। बाबाको यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ। जन्म-जन्मान्तरको पाप शिरमाथि छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान अवश्य बन्नु छ। बाबा हुनुहुन्छ सर्वशक्तिमान अधिकारी जति पनि शास्त्र आदि पढ्छन् उनलाई अधिकारी

भनिन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— सबैको अधिकारी म हुँ। म आएर यी ब्रह्माद्वारा सबै शास्त्रहरूको सार सुनाउँछु। आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गरौं भने पाप विनाश हुन्छ। बाँकी पानीमा स्नान गर्नाले पावन कसरी बन्न सक्छौं? कहीं अलिकति पानी छ भने त्यसलाई पनि तीर्थ सम्झेर झट स्नान गर्छन्। यसलाई भनिन्छ तमोप्रधान निश्चय। यो तिम्रो हो सतोप्रधान निश्चय। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यसमा डराउनु पर्ने कुरा छैन। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) भगवानले जो पवित्र बन्ने हुकुम दिनु भएको छ, त्यसको कहिल्यै पनि अवज्ञा गर्नु हुँदैन। धेरै धेरै खबरदार रहनु पर्छ। बापदादा दुवैको पालनाको रिटर्न पवित्र बनेर देखाउनु छ।

२) ड्रामाको भावी अटल बनेको छ, त्यसलाई जानेर सदा निश्चिन्त रहनु छ। विनाश हुनु भन्दा पहिले सबैलाई बाबाको सन्देश पुर्याउनु छ।

वरदानः— एक 'बाबा' शब्दको स्मृतिद्वारा याद र सेवामा रहने सच्चा योगी, सच्चा सेवाधारी भवतिमी बच्चाहरूले मुखबाट वा मनबाट घरी-घरी बाबा शब्द बोल्छौं, बच्चा हौं त्यसैले बाबा शब्द याद आउनु वा सोच्नु नै योग हो। मुखबाट घरी घरी भन्ने गर— बाबाले यस्तो भन्नुहुन्छ, बाबाले यो भन्नु भएको छ— यो नै सेवा हो। तर यस बाबा शब्दलाई कसैले दिलले भन्ने गर्छन्, कसैले ज्ञानको दिमागले। जसले दिलबाट भन्छ उसलाई दिलमा सधैं प्रत्यक्ष प्राप्ति खुशी र शक्ति मिल्छ। दिमागवाला बोलेको बेलामा खुशी हुन्छ सदाकालको होइन।

स्लोगनः— परमात्मा रूपी शमामा स्वाहा हुने आत्मा नै सच्चा पुतली हो।